

boj o budoucnost pravých lidí začíná

Aleš Pitzmos

RAKŮV

ODPLATA

NEMETON

REMETON

Aleš Pitzmos

Rakev: Odplata

Nakladatelství Nemeton

Čáslav 2025

NEMETON

Aleš Pitzmos
Rakev: Odplata

Copyright © Aleš Pitzmos, 2024, 2025

Cover © Aleš Pitzmos s využitím obrázku z Pixabay.com

Czech edition © Aleš Pitzmos – Nemeton, 2025

ISBN (pdf) 978-80-88670-07-0

ISBN (ePub) 978-80-88670-08-7

ISBN (mobi) 978-80-88670-09-4

Část I.

Asylum

I.

Pokaždé, když jsem měl po šichtě a věnoval se ve svém těžebním modulu relaxaci, jsem vzpomínal na doby, kdy jsem ještě chodil, kdy jsem nebyl odkázaný na vozík anebo na těžké robotické končetiny. Opakovaně se mi vybavovala zejména jedna chvíle. Vzpomínka na jeden ostrov a na jednu pláž a na jedno léto plné svobody.

Vystoupil jsem z džípu, zul jsem si žabky a hodil jsem je na sedadlo spolujezdce. Mé nohy se dotkly asfaltu, který byl vychladlý nocí. Vnímal jsem ho bříšky prstů. Patou. Pak jsem vykročil k oceánu, který mě zval do své modrozelené náruče a plnil mi chřípí solí. Opustil jsem silnici a vstoupil jsem na pláž, pokrytou drobnými dunami zlatého saharského písku. Jeho drobounká zrníčka, pražená sluncem jako káva, mi ihned vklouzla mezi prsty. Drhla. A já kráčel vstříc oceánu, který zavinul má chodidla do své chladivé náruče. Pečovatelsky. Ochranitelsky.

Tehdy jsem byl mladý. Plný ideálů. A svobodný.

Tak proč jsem se toho nakonec vzdal?

Ne. Já ne. *Nikdy* bych to neudělal. To *oni* za mě rozhodli.

Popravdě ani nevím, kdo vystřelil první, kdo první porušil klid zbraní. Zda to byla Panamerická konfederace, anebo rozpínává Asijská hegemonie, neustále chřestící svým rozsáhlým jaderným arzenálem. Víím jen to, že krátce po mém návratu z toho čarovného ostrova do Nového Skotska, kde moje rodina po staletí žila, začal více než sedm let trvající konflikt o sféry vlivu. A já se stal jeho součástí coby příslušník speciální jednotky SMHF (*Securing Monuments of Humanity for the Future – Zabezpečení památek lidstva pro budoucnost*). Náš úkol byl prostý. Tím, jak se posouvala fronta, byly ohroženy mnohé pamětihodnosti, nalézající se zejména v zemích třetího světa. Má jednotka měla za úkol je skenovat pomocí pokročilé fotogrametrie, aby mohly být později, v případě jejich nevratného poškození, replikovány programovatelnou hmotou (která ovšem byla stále ve vývoji).

Byl to důležitý úkol. Tak jsme to alespoň chápal. Bránit sebezničujícím tendencím lidstva tím, že zachráníme to, co naši předci v potu tváře vytvořili – a co my s lehkostí sobě vlastní boříme.

Na konci války (kterou ovšem nikdo válkou nenazýval, obě zúčastněné strany o ní hovořily jen jako o speciální obranné operaci) byla moje jednotka převelena do Egypta, který se stal jednou z horkých zón konfliktu. Památkám, zejména pyramidovým polím na jih od Káhiry, navíc hrozilo nebezpečí i od fundamentalistů z Evropského chalífátu. Nebylo to tak dlouho, co celý svět šokovalo poselství z Nového Bagdádu (dřívějšího Berlína), v němž ajatolláh Muhammad Merkel pohrozil zničením celé západní kultury, načež jeho hrdlořezové rekrutující se z řad elitní vojenské jednotky Chalífátu, Nesmrtelných, uřízli hlavy několika vědcům, které o rok dříve unesli v Grónsku (mimochodem video získalo na WoldTube nejvyšší počet sledování v historii – další překvapivou věcí bylo, že počet lajků převyšoval počet dislajků).

Panamerická konfederace vyslala do Egypta dva týmy SMHF. První z nich se usídlil v Gíze, přičemž do jeho kompetencí spadala i nedaleká Sakkára a Abúsír, my dostali na starosti pyramidové pole ve vzdálenějším Dáhšúru.

Těžko popsat slovy to, co jsem pocítil, když jsem opustil obrněnou dodávku a vystrčil hlavu do spalujícího egyptského slunce. Možná... jisté nadšení. Možná... hrdost. Obě dominanty Dáhšúru byly totiž fascinující, pro mě osobně možná víc než značně prof-láklá Gíza.

„Vojáci, z vrcholků pyramid na vás shlíží čtyřicet století historie!“ řekl kdysi Napoleon Bonaparte svým mužům během francouzského tažení do Egypta. Pod tenhle výrok bych se mohl směle podepsat.

Obě dáhšúrské pyramidy, jak Lomenou, tak i Červenou, měl na svědomí faraon Snofru, otec mnohem slavnějšího Chufua, který dal světu jeden ze sedmi divů starověku: Velkou pyramidu v Gíze. Díval jsem se tu na jednu, tu na druhou, a přemýšlel jsem, která z nich se mi líbí víc. Mnozí dávali přednost Červené pyramidě, já však volil tu Lomenou, přestože se o ní říkalo, že je to vlastně zmetek.

Vysvětlím to.

Snofru uložil svým architektům velice těžké zadání: vybudovat první pyramidu s hladkým povrchem v historii. Poprvé to zkusili v nedalekém Médúmu a dopadlo to katastrofálně, celý obvodový plášť se zhroutil ještě předtím, než byla stavba dokončena. Teprve poté Snofru přemístil staveniště do Dahšúru – a muži zde začali pracovat na Lomené pyramidě se sklonem stran padesát čtyři stupňů. Nedospěli však ani do poloviny její předpokládané výšky (mělo se jednat o sto třicet metrů), když se v ní začaly objevovat velké praskliny, způsobené nestabilním podložím. Bylo nutné zmenšit její váhu, jinak by se mohla rovněž zhroutit. Proto přišli architekti s oním lomením, které jí dalo název – sklon stran změnili ve výšce čtyřiceti sedmi metrů na čtyřicet tři stupňů. Pyramida byla díky tomu nižší a méně objemnější a podařilo se ji bez problémů dokončit.

Snofru však byl mírně řečeno perfekcionista. Chtěl na věčnost spočinout v naprosto dokonalé stavbě: proto se o něco později začalo pracovat na Červené pyramidě se sklonem stran čtyřicet tři stupňů, která už byla úspěšně dokončena. Zároveň se stala předobrazem svých slavnějších družek z Gízy a mnozí ji považovali za nejhezčí pyramidu vůbec.

Jak už jsem se zmínil, mně se ale více líbila ta nepovedená směska, Lomená. Možná kvůli tomu, že měla nejzachovalejší vápencové obložení ze všech známých pyramid. A možná proto, že jsem měl v dětství nevzhledného, avšak věrného voříška, Donalda – jehož mí rodiče pojmenovali po jednom bývalém americkém prezidentovi, jehož bezmezně obdivovali...

„Jedeme, chlapi, jedeme!“ přerušil to kouzlo velitel mého týmu, poručík Drew Lagina. Byl to kyborg druhého stupně. My ostatní jsme si s exoskelety jenom vypomáhali, on si ho však nechal od biotechniků natvrdo přidělat. A snil o tom, že si jednou nechá transplantovat hlavu na celorobotické tělo – tedy až tohle všechno skončí. *Abych žil tisíc let*, řekl mi před lety.

Začala nám tvrdá dřina – z obrněné dodávky jsme museli vy-skladnit několik stovek kontejnerů, v každém z nich si hověl jeden

skenovací dron. Následovalo jejich vybalení, kontrola a následné umístění do předem určené formace. Práce nám šla od ruky, možná kvůli tomu, že jsme se ve svých exoskeletech doslova pekli (teploty v Egyptě to léto atakovaly šedesátku ve stínu – budiž pochváleno globální oteplování!), a možná proto, že nám země neustále duněla pod nohama. Aktuálně se vedly boje o severní předměstí Káhiry, a to bylo skutečně pekelně blízko. Nikdo tu nechtěl být, až se sem posune fronta. Protože pak se tahle oblast stane skutečnou pouští...

„Myslím, že na nás šetřej,“ ozval se mi ve sluchátku, které jsem měl implantované do ucha, můj parťák, Jorge García.

Položil jsem poslední dron do písku a pak jsem na HUD displeji mé taktické helmy zkontroloval jeho pozici. „Jak to myslíš?“

„Naše kombinézy jsou z nanovláken ne? Mají být samočisticí a prodyšné. Tak mi vysvětlí, proč se v nich potím jako prase!“

Uchechl jsem se. „Spraví to pár orosených piv.“

„V polním táboře,“ zamrmal. „Kéž by to bylo tisíce kilometrů odsud!“

Zavřel jsem oči a zasnul se. Na jednom ostrově, na jedné pláži...

„Nerad vás ruším, vy hrdličky,“ ozval se na společném kanálu Lagina, „ale je načase to spustit.“

„Oukej, veliteli,“ potvrdil jsem. Přelétl jsem pohledem celé drovné pole a pak jsem zamířil k Lomené pyramidě, jejíž zčásti dochovaný obvodový plášť z turského vápence se leskl v prudkých slunečních paprscích. Všiml jsem si, že druhá část našeho týmu do ní vnesla poslední kontejnery s dalšími drony – ty budou skenovat vnitřek pyramidy rekrutující se z nespočtu chodeb a komor.

Společně s poručíkem Laginou, Jorgem a dvěma neohuman-skými členy týmu jsem se uchýlil pod skládací altán, který stál poblíž dodávky. Zde vyložila své instrumenty dvojice operátorů. Oba byli vlastníky neurálních spánkových implantátů, které jim budou společně s AI pomáhat při ovládnutí téměř tisícovky dronů, co budou Lomenou pyramidu zevnějšku skenovat.

„Aktivujte roj za tři,“ odpočítával poručík Lagina a v ústech přitom drtil slánku, „dva, jedna. Teď!“

Drony se vzápětí zvedly v synchronní formaci – když se dostaly do výšky sto dvaceti metrů, přesunuly se nad vrchol Lomené pyramidy. Tam jim dali operátoři příkaz, aby zaujaly pozice.

Všiml jsem si, že se jeden z dronů vychýlil z dráhy a málem se srazil se svým nejbližším kolegou. Na velké obrazovce, která byla umístěná před oběma operátory, zčervenal.

„Má takřka vybitou baterii, poručíku,“ pravil jeden z nich.

„Kontrolovali jsme je,“ řekl jsem na naši obhajobu. „Všechny.“

„Věřím, že ty jo, Rafaeli,“ přesunul Lagina slánku z levého do pravého koutku úst. „Ale co ostatní? Odvedli svou práci tak jako ty, anebo jim bylo horko, a tak se na to vykašlali?“

Jorge vedle mě ztuhl.

„Pokud odpadne jeden či dva drony, průběh skenování to neovlivní,“ ozval se operátor. „Bez obav.“

„Dobře,“ procedil skrz zuby Lagina. „To je dobře. Mějte všichni na paměti, že nám jde o ochranu našeho dědictví. Nesmíme to zkurvit. Jasný?“

„Ano, pane,“ řekli jsme jako jeden muž.

„Zahajuji skenovací sekvenci,“ promluvil operátor. „Sekvence...“

V té chvíli se nám země velice silně otřásla pod nohama. Někde v dáli za pyramidami jsme spatřili oblaka prachu – anebo pís-ku, vyvrženého k nebi.

„Co to, sakra...?“ zavrčel Lagina. A já cítil, jak se mi v krku usazuje velký knedlík. Fronta byla blízko. Tak blízko...

Záhy nám něco prudce proletělo nad hlavami a tlaková vlna málem strhla altán, pod nímž jsme se schovávali. HUD displej mé helmy kompenzoval jas egyptského slunce: uviděl jsem lesklý aerodynamický trup autonomního dronu, který pomalu mizel v dáli. A já doufal, že se brzy promění jen v malou tečku na obzoru a pak se propadne do nicoty. Že ho obloha spolkne.

Ten den jsme však měli smůlu... Museli jsme si to vyžrat až do konce. Dron se obrátil, rychlostí blesku zamířil přímo k nám a usadil se nad Lomenou pyramidou.

„Je to náš dron, že je to náš dron...?“ vykoktal Jorge.

HUD displeje našich helem mlčely. Pokud by byl náš, konfederací, viděli bychom v rozšířené realitě jeho označení. Jenže jemu chybělo. Vizuálně se však nepodobal ani dronům, které používala Asijská hegemonie.

„Co jsi, kurva, zač?“ zavrčel Lagina a přehodil si slánku v ústech.

Potil jsem se jako mezek (armáda Panamerické konfederace by měla ty zatracené nanokombinězy hromadně reklamovat!) a připadal si tu jako nahý. Pokud to byl skutečně nepřátelský dron, mohl nás tu klidně ve vteřině sejmout. Neudělal to však. Jen si nás prohlížel, usazený nad rojem našich skenovacích dronů, které byly zase usazené nad Lomenou pyramidou, pohrobkem to faraona Snofrua.

„Zlatý šípe, tady Pouštní krysa,“ spojoval se právě Lagina s velitelstvím. „Zlatý šípe...“

„Nemáme signál, pane,“ ozval se jeden z operátorů.

„To mi taky došlo, ty chytrolíne,“ zavrčel Lagina vztekle. Znal jsem ho natolik dobře, abych věděl, že to znamená, že si neví rady. „Někdo nás ruší. Anebo něco.“

V té chvíli začal cizí dron konečně vykazovat aktivitu: a to hned dvojí. Jednak nějak narušil formaci našich vlastních skenovacích dronů, protože se naprosto rozpadla, stroje zmateně poletovaly sem a tam a občas narazily jeden do druhého (což se neo-bešlo bez efektního výbuchu), další zamířily k nebi a jiné se střetly s pyramidou. A jednak začal snímat okolí. Cítil jsem, jak se mi zježily chloupky na odhalených pažích, když se mě dotkl skenovací paprsek.

„Tak dost!“ vykřikl Lagina, sehnul se a chvíli něco kutil u svých nohou.

„Pane?“ zeptal jsem se a drtil jsem pušku v rukách. „Mám ho sejmout, pane?“

Vlastně jsem ze své kryopušky střílel jen při výcviku. Nebyli jsme frontoví vojáci, nepočítalo se s tím, že budeme kdy bojovat. Anebo jsem v to chtěl alespoň věřit. Jediný, kdo měl přímé bojové zkušenosti, byl poručík Lagina.

„Kryo mu neublíží,“ zavrčel a hodil si na rameno výmetnou rouru raketometu. Zacílil na dron a vypálil autonomní hlavici, která se neomylně vydala za svým cílem. Nepřátelský stroj ihned opustil pozici nad pyramidou a nad kolabujícím rojem našich vlastních dronů a rychle akceleroval pryč. Stejně tak ale i autonomní hlavice. Když se s ním několik kilometrů od Dahšúru střetla, uviděli jsme jasnou explozi, která prosvětčila nebe.

„Balíme to!“ přikázal Lagina. „Rychle pryč!“

„Nejdříve musíme přistát se zbývajících drony a...“ začal jeden z operátorů, to už ho ale náš velitel zvedal na nohy.

„Necháme je tady!“ houkl na něj. „Není čas!“

„Pane, protestuji, je to velice drahé vybavení!“

„Dražší než váš život?“

Lagina se obracel k odchodu, ale já ho chytil za rameno. Prudce se mi vysmekl.

„Co se děje, poručíku?“ zeptal jsem se ho.

Podíval se na mě skelným pohledem. „Ten cizí dron... skenoval nás, aby tohle místo mohla zaměřit nepřátelská artilerie.“

„Asijská hegemonie?“ nadhodil Jorge roztráseným hlasem.

„Kdo jiný...“

Podlomily se mi nohy a roztrásla kolena. Nejen strachem o mě. V Lomené pyramidě jsme měli několik lidí. Bylo nutné je varovat.

Lagina odhadl, na co myslím. „Naše komunikace je stále rušená,“ připomněl mi. „A rakety tu budou co nevidět.“

„Pane, to nejde!“

„Je to rozkaz, desátníku. Evakuujeme se. Hned.“

Jenže já to nechtěl udělat. Protože jinak bych se už na sebe nikdy nemohl podívat do zrcadla. Otočil jsem se na mého přítele. „Jorge...?“

Přikývl. „Jo. Jdu do toho.“

Společně jsme opustili altán a utíkali jsme rozpáleným pískem k tomu zářícímu přeludu, k Lomené pyramidě. V cestě nám stálo pole dronů: některé při dopadu na zem vybuchly a utvořily v písku menší krátery, které jsme museli obíhat, jiné byly funkční a zmítaly sebou na zemi, jak se opět pokoušely vzlétnout.

Lagina za námi něco křičel. Já mu však nerozuměl. A i kdyby snad ano, *nechtěl* jsem rozumět.

Konečně jsme minuli poslední dron a stanuli jsme u masivního dřevěného schodiště, které vedlo k jednomu z vchodů v boku pyramidy, k tomu severnímu. Jorge byl rychlejší než já (biotechnici zřejmě jeho exoskelet ten den vymazlili) a bral schody po třech. Já zaostával. A to mi zachránilo život. Protože se nad námi ozval ostrý svistot a vzápětí bok pyramidy detonoval. Dolů letěly velké kusy kamenů. Jeden z nich, vápencový balvan o šířce strany dva metry, dopadl přímo na Jorgeho, proboural schodiště a společně s jeho troskami skončil v písečných dunách pod pyramidou. Srazila mě tlaková vlna, chřípí se mi plnilo prachem.

Vstal jsem, takřka nic jsem neviděl. „Jorge!“ vykřikl jsem, výheň mi však brala slova z hrdla.

Prásk.

Další rána, další zásah Lomené pyramidy. A já jsem vedený pudem sebezáchovy vrávoral skrz pole padlých skenovacích dronů zpátky k altánu a k naší obrněné dodávce – která už ovšem mizela v dáli. Lagina nás tu nechal. Samozřejmě, nesplnili jsme jeho rozkaz. Čekal nás za to vojenský soud. Mě bude čekat. Někdy. Pokud se z toho dostanu.

Utíkal jsem a klopýtal přes zpola funkční skenovací drony. Pyramida schytala další a další zásahy. Slyšel jsem za sebou ohlušující lomození, jak se její hmota pomalu sesouvala k zemi. Gigant, který tu vydržel tisíce let, byl zničen během několika vteřin. Pak mě zasáhla další tlaková vlna a já se ocitl ve vzduchu, tělo mi rvala bolest...

A potom...

„Dobré ráno, pane de Santisi!“ pronikl do těch dávných výjevů medový Vivianin hlas.

Trhl jsem sebou. Ozvalo se zabzučení a tma, která mě obklopovala, rázem zmizela. A já si uvědomil, že jsem v rakvi.

Rakev. Tak se říkalo těžebním modulům, s jejichž pomocí jsme lovili diamanty v hlubinách pláště planety Uran. Nevím, jaký týpek tu přezdívkou vymyslel, ale měl fakt hodně velký smysl pro

černý humor. Operátorům těžebních modulů se navíc říkalo zombíci a dokovacím sekcím, kde po směně spočívaly, zase hřbitov.

„Jaký jste měl spánek?“ zajímala se Vivian, přestože jsem věděl, že z mých neurozáznamů okamžitě vyčetla, že mě trápily noční můry.

„Fajn,“ zalhal jsem. „Samé rozkvetlé louky, bzučící včelky a tak.“

„Poslední včelstva vyhynula před třiceti roky,“ řekla jako by se nechumelilo.

„Jo, já vím.“

Se Zemí to šlo v posledních letech z kopce. A nemohly za to jen války, byť byly denním chlebem lidstva.

Chvilí jsem se u té myšlenky zastavil, protože mi došlo, že vlastně celé dějiny našeho druhu jsou jen a pouze o konfliktech. Bylo to v povaze lidí, závidět svým sousedům – území, surovinné zdroje, to, že se mají lépe... Od pračlověka, který toužil po ženách z konkurenční tlupy, jsme se nedostali příliš daleko. Zatímco on však k dosažení svých cílů volil dřevěný kyj, my jsme k němu využívali po desítky let budovaný vojenský arzenál...

„Bodlo by kafe,“ zavrčel jsem. „Nejlíp z Karibiku.“

Stýskalo se mi. Po té hořké chuti. Po tom, jak nápoj zbystří mé smysly a roztopí mozek na požadovanou výkonnost.

Sotva jsem to řekl, začal jsem se cítit lépe. Otupělost, kterou jsem po procitnutí pociťoval, pozvolna mizela. To do mě ale jen Vivian, ve skutečnosti palubní počítač mojí rakve, pumpovala nějaký zatracený dryák. Jenže já chtěl kávu! Pravou praženou kávu, sakra!

„Zítra vás čeká velký den, Rafaeli,“ řekla mi. „Vyříznutí.“

Měla pravdu. Úplně bych na to zapomněl! V předchozích 177 dnech jsem byl uvnitř rakve uvězněný. Zcela dobrovolně. Zítra ji však na týden opustím. A dám si kávu. Zatraceně silnou kávu!

„Signalizuji, že jsme připraveni k zavedení do magnetického děla,“ sdělila mi Vivian. V té chvíli zablikala vnitřní obrazovka, co mě obklopovala, a já uviděl vše, co bylo vně rakve. No, nebylo toho mnoho. Jen hřbitov, tedy vlastně dokovací sekci C, kde byla

až puntičkářsky vyrovnaná stovka rakví, mých soupeřníků na onom světě, abych si trochu pohrál se zdejší hantýrkou. Spatřil jsem robotický manipulátor, visící ze stropu – pohnul se směrem k mému modulu a sevřel ho do svých čelistí. Pak ho zanesl k magnetickému dělu a zavedl dovnitř.

Přiznám se, tuhle část jsem miloval, byť dle Darylla (což byl neohumanský technik, který se o moji kocábku staral) jsem byl výjimkou potvrzující pravidlo. Ostatní zombíci totiž vystřelování do hlubin Uranova pláště nesnášeli (mnozí z toho měli až panickou hrůzu), a tak je palubní počítače jejich rakví musely dopovazovat sedativy.

Jen co se zaklopil závěrový mechanismus, začaly přede mnou modře blikat spirály elektromagnetů. Frekvence se neustále zrychlovala. Tušil jsem, že mnozí v té chvíli raději zavírají oči, já se však bláznivě řehonil. Zavrtěl jsem se na anatomicky tvarovaném exoskeletárním lůžku, které bylo středobodem každého těžebního modulu. Teď to přijde! A přišlo – prohnal jsem se hlavní a byl jsem vržen do prostoru.

Přímo přede mnou vyvstal blankytně modrý Uran, vládce zdejší oblohy. Abych se k němu dostal, musel jsem nejprve proletět drahami jeho vnitřních měsíců. A jeden z nich, Puck, byl pekelně blízko mé trajektorii. De facto mi stál v cestě.

Co když to špatně propočítali? napadlo mě.

„Tady centrální dispečink,“ ozvalo se náhle v modulu. „German Michajlov, velitel denní směny. Module 325, jak jste na tom?“

Koukal jsem na Puck jako puk. „Tady Rafael de Santis, veliteli. Modul 325 na příjmu. Zatím je mi dobře.“

„Zdravím, Rafaeli. Dnes je to pro vás den 177. Zbývá vám 178 dní do konce Programu Lazarus. Dobrá práce! A hodně štěstí!“

„Díky, Germane! Co vaše žena? Doufám, že už má zase stejně kvalitní a lesklou srst jako předtím.“

„Veterinář říká, že léčba zabrala,“ oplatil mi Michajlov – ve skutečnosti kyborg třetího stupně – přátelský tón. Měl jsem ho rád, možná proto, že byl jedním z mála lidí, které jsem na stanici

Asylum potkal osobně předtím, než jsem byl zalit do rakve. Stejně tak jeho manželku, fenku Lolu. Jednou mi Michajlov dokonce poslal nějaké fotky z jejich veselky přímo do rakve – přiznávám, že to Lole ve svatebním velice slušelo a dort ve tvaru kosti vypadal víc než jen chutně... Byl to hezký pár. Roztomilý.

„Pucku si nevšímej,“ přešel Michajlov do důvěrnějšího tónu. „Naši operátoři propočítali trajektorii fakticky precizně. Jen ho těsně mineš.“

To „těsně mineš“ se mi pranic nelíbilo. Měsíc totiž přede mnou hrozivě bytněl. „Doufám, že máš pravdu a že se mě jen před vyříznutím nepokoušíte zabít,“ zavtipkoval jsem.

Chvilé bez odezvy. Možná delší, než bych čekal. Pak se Michajlov zasmál – proč jen jsem měl pocit, že to znělo strojeně? „Samozřejmě že ne, Rafaeli. A doufám, že se během tvého týdne znovu setkáme osobně. I Lola by tě jistě ráda viděla. Mohli bychom ji vyvenčit na některém z Uranových měsíců, třeba na Mirandě.“

„Fajn, to zní jako plán.“

Musel jsem vynaložit velkou dávku úsilí, abych zachoval klid a vřelý tón, když se rakev hnala nebezpečně blízko povrchu Pucku, jako by ho snad potřebovala k urychlení pomocí manévru známého jako gravitační prak. Nestřetl jsem se s ním však. Operátoři skutečně odvedli dobrou práci. To už se přede mnou objevil hrozivý pán celé soustavy, Uran, valící se po své dráze kolem Slunce. Jeho jižní polokouli, kam jsem mířil a kde se nacházela většina těžebních revírů, poskvřňovalo několik bílých bouří. Naštěstí jsem neletěl do žádné z nich, byť jsem věděl, že by si s ní rakev, jejíž povrch byl z hexametalu, snadno poradila. Tak moc odolná ta slitina byla.

Vstoupil jsem do svrchních vrstev atmosféry, nyní neodvolatelně přitahován gravitací ledového obra. Modul se zachvěl – to kvůli větru, který tu dosahoval rychlosti až devíti set kilometrů za hodinu.

„Připravte se na ztrátu spojení,“ ozval se Michajlov a přešel na oficiální vykání. „Ztráta spojení za pět, čtyři, tři, dva, jedna...“

Jeho baryton utichl v šumění poruch. Teď jsem na to byl sám. Jen já a Uran, dva bratři na život a na smrt.

Rakev vzápětí vklouzla do hájemství čpavkových a sulfátových mračen, která ji zavinula jako deka.

„Hloubka 3 000 kilometrů,“ ozvala se Vivian. „Klesáme.“

Živé zobrazení, jež mě obklopovalo, mezitím nahradila virtuální realita, zprostředkovávaná senzory rakve. Hlubiny Uranu totiž byly děsivě temné. Navíc tam panovaly velmi vysoké teploty a také tlak. V mém těžebním podsektoru, v cé dvanáctce, běžně 3 000 stupňů Celsia a 200 000 atmosfér. Věřte nevěřte, skvělé místo na dovolenou!

Rakev se znovu zhoupla.

„Hranice atmosféry a pláště dosažena, hloubka 7 500 kilometrů,“ zahlásila Vivian. „Příprava na aktivaci záporného brzdícího systému. Záporný brzdící systém za tři, dva, jedna...“

Vzápětí byl aktivován a já pocítil mírné přetížení, zbytek však kompenzovaly inerciální tlumiče. Nyní jsem již pouze plovat v Uranově plášti, v hájemství vody a čpavku, co byly lisovány neuvěřitelným tlakem.

Bylo načase pustit se do práce.

„Deaktivovat autopilota!“ poručil jsem.

„Autopilot deaktivován,“ zapředla Vivian.

Prokřupl jsem si prsty na rukách. Bohužel jsem jimi rakev neovládal. Vše, co k tomu bylo potřeba, bylo v mé hlavě. Ani nevím, kolik mikročipů mi tam při operaci narvali. A doufal jsem, že až si odbudu 365 dní těžebního programu, že je zase hezky vyndají.

Zapnul jsem skener, který obvykle dokázal zachytit diamantové deště, pršící směrem k Uranovu superhustému jádru. Nebylo se však možné na něj stoprocentně spolehnout a člověk musel mnohokrát dát na svou intuici. A také na zkušenosti, které se s každým dnem uvnitř rakve násobily.

Skener mi ukázal několik diamantových dešťů, pršících v mém podsektoru, z toho tři vhodné k těžbě. Mně se však pohříchu nelíbil ani jeden. Zato mě fascinovala přehánka, která se odehrávala na pomezí mezi mým a sousedním podsektorem. Viděl jsem tam

jisté nadějně fluktuace v kapalině Uranova pláště. Mírně jsem přivřel oči a aktivoval jsem pohonný systém rakve. Jednalo se jen o pár let starou, a navíc zcela přelomovou technologii, využívající takzvané záporné (někdy se jí též říkalo negativní) energie. Nic jiného ale takhle hluboko uvnitř Uranu využívat nešlo, zejména kvůli tomu, že rakev musela mít dokonale hladký a symetrický plášť bez jediného otvoru.

Záporná energie obalila zadní část rakve (z mého pohledu), odpudila hmotu pláště a hnala mě na opačnou stranu, k mé vysněné přehánce. Samozřejmě že to Vivian nenechala bez odezvy. „Víte o tom, Rafaeli, že letíte někam, kam rozhodně nemáte?“

„Ale ty to nikomu nepovíš, vid', má drahá?“

„Pokud nepřekročíte hranice sousedního těžebního podsektoru, tak ne.“

„Hodná hol...“

V té chvíli se všechno zbláznilo. Osvětlení v těžebním modulu zablikalo, stejně tak vypověděla službu i obrazovka, tvořící prakticky celý jeho vnitřní povrch. Žaludek se mi zhoupł, jak začala rakev prudce klesat, inerciální tlumiče však naštěstí stále fungovaly.

„Vivian?“ zakrákal jsem. „Vivian! Co se děje?!“

Poslední bliknutí a pak mě pohltila tma. Zlověstná a klaustrofobická. A já stále nekontrolovatelně klesal, jako kdyby mě něco táhlo. Kam ale? Do předpekli zatracenců? Musel jsem svůj sestup nějak zastavit, ale bohužel, došly mi nápady. Systémy rakve nefungovaly. A Vivian byla němá.

Bože, já tu nechci umřít, nechci klesnout pod Bariéru, kde dojde k implozi modulu. Fakt ne!

Zpěchoval jsem se na lůžku a jistě bych vstal, byl jsem k němu však připojen nesčetnými hadičkami a také neurálním rozhraním, sestávajícím z kontaktů na mé hlavě a z příslušných portů palubního počítače.

Zbýval mi jen krůček k překonání hranice šílenství – když se rakev náhle zastavila. Zrychleně jsem dýchal, koupal jsem se ve vlastním potu a srdce mi div nevyletělo z hrudi, tak mocně bilo.

Pozvolna jsem se začínal uklidňovat, zvlášť když znovu ožila obrazovka, co mě obklopovala.

Je to dobré, je to dobré!

Jenže pak se na ní objevil krvavě rudý nápis.

RAFAELI, stálo tam. POJĎ ZA MNOU.

A pak cosi zazvonilo o hexametalový plášť modulu...

II.

V ústech mi vyschlo a srdce se mi znovu rozbušilo (naštěstí jsem nebyl kardiak...). Spouštěl jsem se do hlubin Uranova pláště 177 dní, jak mi neopomněl sdělit velitel German Michajlov, a nikdy jsem nezažil nic vzdáleně podobného tomu, co se dělo dnes, den před mým vyříznutím a týdenní rekonvalescencí na *Asylu*. To dokáže opravdu pořádně naštvat!

Díval jsem se na ten nápis, který byl rudý jako krev, a přál jsem si, aby zmizel, on však měl dlouhou lhůtu trvanlivosti.

KLEP. KLEP.

Ťukání do hexametalového pláště se ozvalo znovu, tentokrát někde za mojí hlavou.

Nejpodivnější na tom bylo, že ve skutečnosti nic na rakev klepat NEMOHLA. Protože jsem byl v tomhle zatraceném těžebním podsektoru sám. Jiné rakve do něj nesměly, každá si plavala ve svém vlastním těžebním rajónu. A i kdyby snad jejich operátoři drze ignorovali předpisy a vydali se sem, neměli na mě čím klepat, protože součástí modulů nebyly žádné zatracené robotické končetiny. Navíc na Uranu není žádný život, žádný leviatan, co by mě teď trápil.

Bylo to nemožné. A přesto se to dělo. Pokud jsem si to ovšem nevymyslel...

RAFAELI. POJĎ ZA MNOU.

Zmiz!

A vskutku, nápis byl náhle ten tam. V té chvíli se ve strojní sekci modulu rozbzučelo energetické jádro a začaly nabíhat další systémy rakve. Uklidnilo mě to. Malinko. Za několik minut znovu najela i vnitřní obrazovka (tentokrát správně) a mě obklopil modrozelený čpavkovo-vodíkový oceán. Táhl se donekonečna. Byl vším.

KLEP. KLEP.

Avšak po tom, co tak vehementně ťukalo na můj nynější domov, ani stopa. Ohlédl jsem se. Ani za mnou nic nebylo. Pokud jsem tedy mohl věřit senzorům rakve, zprostředkovávajícím mi obraz...

Konečně naběhla i navigační mapa s vyznačením méj pozice. Krve by se ve mně nedořezal. Já vím, je to otřepané klišé, ale přísahám, že v té chvíli by se mnou měl nějaký chirurg (anebo Jason Voorhees, pokud zvolím temnější variantu) obrovskou práci. Byl jsem velice blízko Bariéry, což byla oblast v hloubce 10 500 kilometrů, pod níž se nesmí sestupovat, jinak hrozí protržení hexametalového pláště a následná imploze těžebního modulu. Stáli při mně všichni svatí. Pár desítek kilometrů a byl by se mnou ámen.

Další věcí, co mě zaujala, bylo to, že haproval snímač tlaku. Nejdřív ukazoval 280 000 atmosfér, pak najednou 260 000 atmosfér, a tu skočil dokonce na 300 000 atmosfér. Nic z toho nebylo normální. Tlak se zvyšoval či snižoval úměrně hloubce. Jenže já se už nepohyboval, moje rakev jen mrtvě plula v oceánu věčnosti (což bylo ovšem samo o sobě podivné, správně jsem měl zvolna klesat k Uranovu jádru). Tak jak se mohl tlak snížit a pak zase vylétnout nahoru?

„Vivian,“ oslovil jsem palubní počítač rakve.

Ticho po pěšině.

„Vivian, jsi tam?“

Nic. Proč se mnou nemluví?

Dobře, možná není vhodný čas na přemýšlení a kladení si otázek. Bylo nutné dnešní lov na diamanty ukončit, protože moje rakev zřejmě utrpěla kritické poškození, a vrátit se na *Asylum*, kde se o ni postará můj technik, Daryll, a jeho roboti generace R Holmes a Watson.

Soustředil jsem se a chtěl jsem myslí aktivovat záporný tažný systém, který mě vystřelí Uranovým pláštěm a atmosférou až k mateřské stanici, něco ale bylo špatně. Pohon nereagoval. Zkusil jsem ještě nahodit záporný manévrovací systém, sloužící k pohybu v hlubinách planety, ale i ten byl, zdá se, kaput.

Ucítil jsem, jak se mě dotkly studené prsty smrti. Protože to nyní jsem: mrtvola. Pokud se mě tedy nevydá někdo z *Asyla* hledat. Udělají to pro mě? Nebyl jsem si tím úplně jistý. Když se někdo z těžařů pohřešoval, většinou to jen suše oznámili s dovětkem, že mu zřejmě implodovala rakev, a pak nám uvnitř modulů

klinkal umíráček. Jen v jednom případě se konala nějaká smysluplná záchranná akce.

Ze zombíka mrtvolou. To byl skvělý kariérní postup!

Nechtěl jsem tu umřít. Sakra, že nechtěl.

A tak jsem udělal něco, co bych rozhodně dělat neměl, ale bylo mi to jedno, protože jsem byl sám a *Asylum* bylo hodně daleko ode mě. Aktivoval jsem protiopruzeninový program. Zní to možná směšně, ale byla to nutnost, protože jsem byl uvnitř rakve trvale upoutaný k lůžku, což mohlo přinášet jisté zdravotní obtíže. A tak jsem vždy, když jsem spočinul na hřbitově (tedy v dokovací sekci C) zapnul onen program, načež mě robotické ruce odpojily od systémů rakve a začaly mi masírovat místa, náchylná k proleženinám.

I nyní odvedly dobrou práci. Vysunuly se zpod lůžka a z portu na břicho mi vytáhly hadičku s umělou výživu. Následně si poradily i s tou, kterou jsem měl přidělanou k penisu a s další, která sloužila k odvodu stolice. V neposlední řadě došlo k odpojení kontaktů na mé hlavě od portů palubního počítače. Byl jsem volný.

„Deaktivovat protiopruzeninový program,“ řekl jsem.

Rukám se to nechtělo udělat. Samozřejmě. Měly mě teď masírovat. Když jsem to ale řekl podruhé, zase se poslušně vrátily do úložiště pod lůžkem.

Pohlédl jsem na vrchol modulu. Nacházela se tam dvě madla. Nechal jsem si je tam přidělat Daryllem předtím, než mě do rakve zalili. Chtěl jsem si totiž vždy po skončení protiopruzeninového programu zaposilovat. Protože ruce byly jedinými končetinami, co mi zbyly.

Koukl jsem se na dva nevzhledné pahýly, co mi čouhaly z trupu. Jak mi mé nohy chyběly! To proto jsem tu byl. To proto jsem byl trvale zalitý do rakve a těžil jsem diamanty v hlubinách Uranu. Abych pak za odměnu dostal od Nadace pro zdravý lidský život, pod niž Program Lazarus oficiálně spadal, nové končetiny. Samozřejmě, nemusel jsem tuhle anabázi podstupovat a mohl jsem si vystačit s klasickými, robotickými, na něž moje zdravotní pojistka stačila, já si však s nimi nikdy nepřipadal úplně. Chtěl jsem své nohy zpátky. Chtěl jsem znovu zakusit drobounká zrníč-

ka písku, pražená sluncem jako káva, mezi prsty. Na jednom ostrově, na jedné pláži. Za každou cenu.

Ostatně kvůli tomu tu byli i ostatní operátoři rakví. Aby něco získali. Většina se jich rekrutovala z kvadruplegiků, byli kompletně ochrnutí a nechtěli mít na sobě přidělaný těžký exoskelet (který si ovšem mnozí zdraví lidé, co si přáli stát se kyborgy, nechávali od biotechniků nainstalovat zcela dobrovolně). Paradoxně měli oproti mně výhodu v tom, že nic necítili, navíc by stejně byli bez umělé vnější kostry trvale upoutáni na lůžko. Já ale cítil. Mohl jsem se svobodně pohybovat, byť s robotickými protézami. Proto byl pro lidi jako já roční pobyt v těžebním modulu obtížný, zejména po psychické stránce. Kvůli tomu vybírala Nadace z nepřeborného množství lidí bez rukou a nohou jen opravdu hodně zdatné jedince, zejména ty, kteří kdysi sloužili v armádě. Tak jako já.

Chytil jsem se pogumovaných madel a zvedl jsem se nahoru, pode mnou bimbaly ty moje zatracené pahýly. Párkrát jsem se přitáhl, jak jsem se snažil prokrvit si svaly. Poté jsem se spustil na lůžko, a nakonec na chladnou ocelovou podlahu rakve.

Udělal jsem to úplně poprvé. Byla to pro mě nová zkušenost. Jenže jinak to nešlo.

Od Darylla jsem se dozvěděl spoustu technologických figlů a zajímavosti, týkajících se konstrukce modulů. K tomu, abych vše pochopil, mi dopomohlo i moje strojírenské vzdělání. Takže jsem si myslel, že (možná) dokážu ten zatracený Casimirův generátor, který produkoval zápornou energii, zase nahodit.

Pod lůžkem jsem uviděl poklop. To bylo ono. Tudy se dostanu do strojní sekce. Zamířil jsem k němu, pahýly jsem přitom táhl za sebou. Poklop nebyl nijak jištěný. Samozřejmě že ne. Operátoři se většinou neměli jak z lůžka dostat, takže nikoho nenapadlo, že by se mohli hrabat v systémech rakve. Já však byl jednou z výjimek.

Už už jsem se chystal poklop odklopit, když mě postihla silná nevolnost. Zamotala se mi hlava, ruce mi ochably a já se svalil na podlahu, kde jsem se třásl. Netušil jsem, co se se mnou děje, cítil jsem jen šíravý strach, který se mi usadil hluboko v břiše. Vzápětí se mi zatmělo před očima. A já byl někde jinde.

Hověl jsem si ve výsadkové sekci vojenského transportéru třídy *Colorado* a mířil jsem na misi. Vedle mě seděli lidé, které jsem znal, některé dokonce z mého působení u SMHF. Byla tam Gretchen, nejkrásnější kyborg, jakého jsem kdy poznal. Měla dlouhé, černé vlasy, uhlové oči a výrazné spánkové implantáty. Tělo měla celorobotické, pokud jsem věděl, byla to už jeho třetí, možná čtvrtá varianta. Zachránilo jí život, protože ji v dětství srazil autonomní vůz a ona utrpěla devastující poranění, neslučitelná se životem. Kdyby jí lékaři netransplantovali hlavu, už by tady nebyla.

Zahlédl jsem i Mendése, Kubánce, který si už od dětství liboval v tělesných úpravách. Nechal si aplikovat mnohá tetování a protáhnout a zašpičatět uši. Bělmo levého oka měl rovněž pokérovane, to pravé si nechal vyjmout a bylo robotické. Byl to neohuman každým coulem. A skvělý chlap, s kterým jsem rád chodil na pívko.

Vedle něho seděl poručík Lagina, který zůstal mým velitelem i po konci války mezi Panamerickou konfederací a Asijskou hegemonií. Na sobě měl stále exoskelet, i když nyní vylepšený. Pohlédl na mě. A já si v té chvíli vzpomněl. Na Lomenou pyramidu. A na Jorgeho smrt v jejích troskách.

V té chvíli mi došlo, že to ještě není konec. Umírání bude pokračovat. Protože někteří z nás, co byli natěsnáni v tom zatraceném transportéru třídy *Colorado*, mířili na smrt. Do jednoho z Lagrangeových bodů systému Slunce-Země, do L4.

Divoce se mi roztlouklo srdce. Musel jsem zabránit tomu, co má nastat. Protože tehdy jsem je ztratil. Svě nohy. Odpoutal jsem se, vstal jsem a zamířil do kokpitu.

„Desátníku!“ štěkl po mně Lagina. „Co to, kruci, provádíte?!“

Nechtěl jsem ho poslechnout. Za žádnou cenu.

Protáhl jsem se průlezem do kokpitu. Přes křesla velitele transportéru a počítačového technika jsem hleděl na tu velkou výzkumnou stanici, vznášející se v L4, na jejíž nouzové volání jsme reagovali. Něco ji... částečně pozřelo. Alespoň to byl můj první dojem.

Záblesk.

Jsem ve skafandru a pluji vesmírem.

Záblesk.

Temný otvor, co mě zve dál. Jenže já tam nechci. Nechci! Protože tam číhá smrt.

Záblesk.

Rudá a modrá. Blikají.

Záblesk.

Něco tam je. Něco tam žije! Křik!

Záblesk.

Nohy mi sežehne mráz! Kácím se k zemi, bolest mi trhá tělo.

Záblesk.

A já byl náhle zpátky v těžebním modulu, hekal jsem na podlaže a lapal jsem po dechu. Nahé tělo se mi rosilo potem.

Co to, probůh, bylo? Proč se mi zrovna teď začaly vybavovat vzpomínky na misi, z níž jsem si prakticky nic nepamatoval a během níž jsem zároveň přišel o nohy?

Netušil jsem. Věděl jsem však jedno. Musím opět nahodit Casimirův generátor a dostat se odtud.

Zahákl jsem prsty do otvoru poblíž poklopu a pak jej otevřel. Věděl jsem, jak generátor vypadá. Alespoň jeho základní verze. Ze svých studií. Pro pohon rakve musel být značně vylepšený. Jenže to, co bylo uvnitř její strojí části, rozhodně Casimirův generátor nebyl. A nebyla to ani lidská technologie, pokud jsem tedy mohl věřit vlastním očím.

Viděl jsem dva světélkující sloupky a mateřskou desku (lépe jsem to popsat nedokázal), v níž byla umístěna sada krystalů. Vše bylo ponořeno v podivném luminiscenčním gelu.

Zalpal jsem po dechu. Jak tohle, zatraceně, zprovozním?

Natáhl jsem třesoucí se ruku k jednomu z těch sloupků. Jakmile jsem to udělal, zareagoval na mě změnou barev. Chtěl jsem ucuknout, ale můj pud sebezáchovy (protože já v rakvi rozhodně zarvat nechtěl!) mě hnál kupředu.

Prásk. Mezi mnou a sloupkem přeskočil elektrický výboj, který mě odhodil na zakřivenou stěnu rakve, o níž jsem se rozmázl jako moucha o přední sklo vznášedla. Sklouzl jsem po ní dolů na podlahu, kde jsem chvíli hekal.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Rakev: Odplata***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.